

“মৰমৰ সন্তানসকল – গৰিবৰ কল্যাণ কৰোঁতা বাবা তোমালোকক হীৰাতুল্য কৰি তুলিবলৈ আহিছে গতিকে তোমালোক সদায় তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলা”

প্ৰশ্ন: পোন-প্ৰথমে তোমালোকে সকলোকে কোনটো এটা গুটু বহস্য বুজাব লাগে?

উত্তৰ: ‘বাপদাদা’ৰ। তোমালোকে জানা ইয়াত আমি বাপদাদাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। এওঁলোক দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে। শিৱৰ আত্মাও এওঁৰ শৰীৰত আছে, ব্ৰহ্মাৰ আত্মাও আছে। এটা হৈছে আত্মা, আনটো পৰমাত্মা। গতিকে পোন-প্ৰথমে এইটো গুটু বহস্য সকলোকে বুজোৱা যে এয়া বাপদাদা একত্ৰিত হৈ আছে। এওঁ (দাদা) ভগৱান নহয়। মনুষ্য ভগৱান নহয়। ভগৱান বুলি নিৰাকাৰক কোৱা। তেওঁ পিতা হৈছে শান্তিধামৰ নিবাসী।

গীত: আখিৰ ৱহ দিন আয়া আজ..... (অৱশেষত সেই দিনটি আজি আহিল.....)

ওঁম শান্তি। পিতাই, দাদাৰ দ্বাৰা অৰ্থাৎ শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বুজায়, এইটো দূত কৰি লোৱা। লৌকিক সম্বন্ধত পিতা বেলেগ, দাদা বেলেগ হয়। পিতাৰ পৰা ককাৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এনেকৈ কয় যে ককাৰ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। তেওঁ হৈছে গৰিবৰ কল্যাণ কৰোঁতা। গৰিবৰ কল্যাণ কৰোঁতা বুলি তেওঁক কোৱা হয় যিয়ে আহি গৰিবক মুকুটধাৰী কৰি তোলে। গতিকে পোন-প্ৰথমে দূত নিশ্চয় হ'ব লাগে যে এওঁ কোন? দেখাততো সাকাৰ মনুষ্য, এওঁক সকলোৱে ব্ৰহ্মা বুলি কয়। তোমালোক সকলো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। জানা যে আমি উত্তৰাধিকাৰ শিৱবাবাৰ পৰা পাওঁ। যিজন সকলোৰে পিতা তেওঁ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। পিতাই সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পুনৰ আধাকল্পৰ পাছত ৰাৱণে দুখৰ অভিশাপ দিয়ে। ভক্তি মার্গত ভগৱানক বিচাৰি হাবাখুৰি খায়। কোনেও নাপায়। ভাৰতবাসীয়ে গায় তুমি মাতা-পিতা..... আকৌ কয় আপুনি যেতিয়া আহিব তেতিয়া আমাৰ কাৰণে কেৱল আপুনিহে হ'ব, দ্বিতীয় কোনো নাথাকিব। আন কাৰো প্ৰতি আমি মমত্ব নাৰাখিম। আমাৰতো একমাত্ৰ শিৱবাবা। তোমালোকে জানা এই পিতা হৈছে গৰিবৰ কল্যাণ কৰোঁতা। গৰিবক চহকী কৰি তোলাঁতা, কডিক হীৰাতুল্য কৰি তোলে অৰ্থাৎ কলিযুগী পতিত কঙালৰ পৰা সত্যযুগী মুকুটধাৰী কৰি তুলিবৰ কাৰণে পিতা আহিছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ইয়াত আমি বাপদাদাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। এওঁলোক দুয়োজন একত্ৰিত হৈ আছে। শিৱৰ আত্মাও এওঁৰ শৰীৰত আছে, ব্ৰহ্মাৰ আত্মাও, দুজন নহ'ল জানো। এটা আত্মা, আনটো পৰম আত্মা। তোমালোক সকলো হৈছা আত্মা। গায়ন কৰা হয় আত্মাসকল পৰমাত্মাৰ পৰা বহুকাল পৃথকে থাকিল..... তোমালোক আত্মাসকল হৈছা প্ৰথম নম্বৰত মিলিত হওঁতা অৰ্থাৎ যিসকল আত্মা সেই পৰমাত্মা পিতাৰ সৈতে মিলিত হয়, যাৰ বাবেই আহ্বান কৰে – হে ঈশ্বৰ পিতা (অ' গড় ফাদাৰ)। তোমালোক তেওঁৰ সন্তান হ'লা। পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। পিতাই কয় - ভাৰত যি মুকুটধাৰী আছিল সেই ভাৰত এতিয়া কিমান কঙাল হৈ গৈছে। এতিয়া মই তোমালোক সন্তানসকলক মুকুটধাৰী কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। তোমালোক দ্বৈত মুকুটধাৰী হোৱাগৈ। এটা মুকুট হৈছে পৱিত্ৰতাৰ, তাক প্ৰকাশৰ দ্বাৰা দেখুওৱা। দ্বিতীয়টি হৈছে ৰত্ন খোদিত মুকুট। গতিকে পোন-প্ৰথমে এইটো গুটু বহস্য সকলোকে বুজাব লাগে যে এয়া বাপদাদা একত্ৰিত হৈ আছে। এওঁ (ব্ৰহ্মা) ভগৱান নহয়। মনুষ্য ভগৱান নহয়। ভগৱান বুলি নিৰাকাৰক কোৱা হয়। সেই পিতা হৈছে শান্তিধামৰ নিবাসী। য'ত তোমালোক সকলো আত্মা নিবাস কৰা, যাক নিৰ্বাণধাম অথবা বানপ্ৰস্থ বুলি কোৱা হয় পুনৰ তোমালোক আত্মাসকলে শৰীৰ ধাৰণ কৰি ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। আধাকল্প সুখৰ ভূমিকা, আধাকল্প দুখৰ ভূমিকা। যেতিয়া দুখৰ অন্ত পৰে তেতিয়া পিতাই কয় - মই আহিছোঁ। এয়া নাটক (ড্ৰামা) ৰচি থোৱা আছে। ইয়ালৈ তোমালোক সন্তানসকল ভাটিত আহা। ইয়াত অন্য কোনো বাহিৰৰ স্মৃতি আহিব নালাগে। ইয়াত আছেই মাতা-পিতা আৰু সন্তানসকল। আৰু ইয়াত শূদ্ৰ সম্প্ৰদায় নাই। যিসকল ব্ৰাহ্মণ নহয় তেওঁলোকক শূদ্ৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকৰ সংগতো ইয়াত নায়েই। ইয়াত আছেই ব্ৰাহ্মণসকলৰ সংগ। ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে জানে যে শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আমাক নৰকৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজধানীৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছে। এতিয়া আমি মালিক নহয় কিয়নো আমি পতিত। আমি পাৱন আছিলোঁ পুনৰ ৪৪ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি সত্যো-ৰজো-তমোত আহিলোঁ। চিৰিৰ চিত্ৰত ৪৪ জন্মৰ হিচাপ লিখা আছে। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। যিসকল সন্তানৰ সৈতে পোন প্ৰথমে মিলিত হয় আকৌ তেওঁলোকেই পোন-প্ৰথমে সত্যযুগত আহিব লাগে। তোমালোকে ৪৪ জন্ম লৈছা। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ গোটেই জ্ঞান এজন পিতাৰহে আছে। তেৱেঁই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ হয়। নিশ্চয় বীজতেই জ্ঞান থাকিব যে এই বৃক্ষজোপাৰ কেনেকৈ উৎপত্তি, প্ৰতিপালন আৰু বিনাশ হয়। এয়াতো পিতাইহে বুজায়। তোমালোকে

এতিয়া জানা আমি ভাৰতবাসী গৰিব। যেতিয়া দেৱী-দেৱতা আছিল তেতিয়া কিমান চহকী আছিল। হীৰাৰ লগত খেলিছিল। হীৰাৰ মহলত আছিল। এতিয়া পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে যে তোমালোকে কেনেকৈ ৪৪ জন্ম লোৱা। আহানো কৰে - হে পতিত-পাৱন, গৰিবৰ কল্যাণ কৰোঁতা পিতা আহক। আমাক গৰিবসকলক পুনৰ স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলাক। স্বৰ্গত অপাৰ সুখ আছিল, এতিয়া অপাৰ দুখ। সন্তানসকলে জানে এই সময়ত সকলো সম্পূৰ্ণ পতিত হৈ গৈছে। এতিয়া কলিয়ুগৰ অন্ত পুনৰ সত্যযুগ হ'ব লাগে। প্ৰথমতে ভাৰতত এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, এতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল আৰু সকলোৱে নিজক হিন্দু বুলি কয়। এই সময়ত বহুত খ্ৰীষ্টান হৈ গ'ল কিয়নো হিন্দু ধৰ্মৰ বহুত ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে। তোমালোক দেৱী-দেৱতাসকলৰ প্ৰকৃত কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ আছিল। তোমালোক পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ আছিল। এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যত পতিত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ হৈ গৈছে, সেয়েহে দুখী। সত্যযুগক কোৱা হয় শিৱালয়। শিৱবাবাই স্থাপন কৰা স্বৰ্গ। পিতাই কয় - মই আহি তোমালোক সন্তানসকলক শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ কৰি তোমালোকক সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানীৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। এওঁ বাপদাদা হয়, এওঁক পাহৰি নাযাব। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আমাক স্বৰ্গৰ যোগ্য কৰি আছে কিয়নো পতিত আত্মাতো মুক্তিধামলৈ যাব নোৱাৰে, যেতিয়ালৈকে পাৱন নহয়। এতিয়া পিতাই কয় - মই আহি তোমালোকক পাৱন হোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাওঁ। মই তোমালোকক পদমপতি স্বৰ্গৰ মালিক কৰি গৈছিলোঁ, যথাযথ তোমালোকৰ স্মৃতি উদয় হৈছে যে আমি স্বৰ্গৰ মালিক আছিলোঁ। সেই সময়ত আমি অতি কমসংখ্যক আছিলোঁ। এতিয়াতো কিমান অনেক মনুষ্য। সত্যযুগত ৭ লাখ হয়, সেয়েহে পিতাই কয় - মই আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ কৰাই দিওঁ। সকলোৱে প্ৰস্তুতি চলাই আছে, কল্প পূৰ্বৰ দৰে। কিমান বোমা তৈয়াৰ কৰে। ৫ হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিছিল। ভগৱান আহি ৰাজযোগ শিকাই মনুষ্যক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তুলিছিল। তেন্তে নিশ্চয় কলিয়ুগী পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হোৱা উচিত। গোটেই খেৰৰ জুমুঠি সদৃশ (অন্তঃসাৰশূন্য) সৃষ্টিখনত জুই লাগিব। নহ'লে বিনাশ কেনেকৈ হ'ব? আজিকালি অগ্নিসংযোজক বোমাও তৈয়াৰ কৰে। অতিবৃষ্টি, ভূমিকম্প আদি সকলো হ'ব তেতিয়াহে বিনাশ হ'ব। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ, নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হয়। এয়া হৈছে সংগমযুগ। ৰাৱণ ৰাজ্য মূৰ্দাবাদ হৈ ৰামৰাজ্য জিন্দাবাদ হয়। নতুন সৃষ্টিত কৃষ্ণৰ ৰাজ্য আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সলনি কৃষ্ণৰ নাম লৈ লয় কিয়নো কৃষ্ণ হৈছে সুন্দৰ, সকলোতকৈ মৰমৰ শিশু। মনুষ্যইতো গমেই নাপায় নহয় জানো। কৃষ্ণ বেলেগ ৰাজধানীৰ, ৰাধা বেলেগ ৰাজধানীৰ আছিল। ভাৰত মুকুটধাৰী আছিল। এতিয়া কঙাল, পুনৰ পিতা আহি মুকুটধাৰী কৰি তোলে। এতিয়া পিতাই কয় - পৱিত্ৰ হোৱা আৰু মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যাব। আকৌ যিসকলে সেৱা কৰি নিজৰ সমান কৰি তুলিব, তেওঁলোকে উচ্চ পদ পাব, দ্বৈত মুকুটধাৰী হ'ব। সত্যযুগত ৰজা-ৰাণী আৰু প্ৰজা সকলো পৱিত্ৰ হৈ থাকে। এতিয়াতো হৈছেই প্ৰজাৰ ৰাজ্য। দুয়োটা মুকুট নাই। পিতাই কয় - যেতিয়া এনেকুৱা অৱস্থা হয় তেতিয়া মই আহোঁ। এতিয়া মই তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আছোঁ। মইহে পতিত-পাৱন হওঁ। এতিয়া তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক আত্মাৰ খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি যাব। তেতিয়া সত্যপ্ৰধান হৈ যাব। এতিয়া শ্যামৰ পৰা সুন্দৰ হ'ব লাগে। সোণত খাদ পৰিলে ক'লা হৈ যায় সেইবাবেতো এতিয়া খাদ আঁতৰাব লাগে। বেহদৰ পিতাই কয় - তোমালোকে কাম চিতাত বহি ক'লা (অপৱিত্ৰ) হৈ গৈছে, এতিয়া জ্ঞান চিতাত বহা আৰু সকলোৰে পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া। তোমালোক প্ৰেমসী হোৱা মোৰ; একমাত্ৰ প্ৰিয়তমৰ। সকলো ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে ভক্তি নাথাকে। তাত হয়েই জ্ঞানৰ প্ৰালঙ্ঘ। পিতা আহি জ্ঞানেৰে ৰাতিক দিন কৰি তোলে। এনেকুৱা নহয় যে শাস্ত্ৰ পঢ়িলে দিন হৈ যাব। সেয়া হৈছে ভক্তিৰ সামগ্ৰী। জ্ঞান সাগৰ পতিত-পাৱন একমাত্ৰ পিতাই হয়, তেওঁ আহি সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান সন্তানসকলক বুজায় আৰু যোগ শিকায়। ঈশ্বৰৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়ি তোলাঁতাসকল যোগ যোগেশ্বৰ আকৌ পাছত ৰাজ ৰাজেশ্বৰ, ৰাজ ৰাজেশ্বৰী হয়। তোমালোকে ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা ৰজাৰো ৰজা হোৱাগৈ। যিসকল পাৱন ৰজা আছিল পুনৰ তেওঁলোকেই পতিত হয়। নিজেই পূজ্য পুনৰ নিজেই পূজাৰী হৈ যায়। এতিয়া যিমান সম্ভৱ স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে। যেনেকৈ প্ৰেমসীয়ে প্ৰিয়তমক স্মৰণ কৰে নহয় জানো। যেনেকৈ কন্যাৰ বাগদান হোৱাৰ পাছত ইজনে-সিজনক স্মৰণ কৰি থাকে। এতিয়া এওঁ যিজন প্ৰিয়তম হয়, তেওঁৰতো ভক্তিমাৰ্গত বহুত প্ৰেমসী আছে। সকলোৱে দুখত পিতাক স্মৰণ কৰে - হে ভগৱান দুখ দূৰ কৰক, সুখ দিয়ক। ইয়াততো শান্তিও নাই সুখো নাই। সত্যযুগত দুয়োটাই আছে।

এতিয়া তোমালোকে জানা আমি আত্মাসকলে কেনেকৈ ৪৪ৰ ভূমিকা পালন কৰোঁ। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ঋত্ৱিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হওঁ। ৪৪ৰ চিৰি বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। এতিয়া যিমান সম্ভৱ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়া পাপ খণ্ডন হ'ব। কৰ্ম কৰোঁতেও বুদ্ধিত পিতাৰ স্মৃতি থাকিব লাগে। বাবাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। পিতাক আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই পাপ খণ্ডন হ'ব। যিমান স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া পৱিত্ৰতাৰ প্ৰকাশ আহি থাকিব। খাদ আঁতৰি গৈ থাকিব। সন্তানসকলে যিমান সম্ভৱ সময় উলিয়াই স্মৃতিত থকাৰ উপায় উলিয়াব লাগে। ৰাতিপুৱা ভাল সময় পোৱা যায়। এইটো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। লাগিলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থকা, সন্তানসকলক চোৱাচিতা

কৰা কিন্তু এই অন্তিম জন্ম পৱিত্ৰ হোৱা। কাম চিতাত নুঠিবা। এতিয়া তোমালোক জ্ঞান চিতাত বহিছা। এই পঢ়া বহুত উচ্চ, ইয়াৰ বাবে সোণৰ পাত্ৰ (পৱিত্ৰ বুদ্ধি) লাগে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি সোণৰ পাত্ৰ হোৱা। স্মৃতি পাহৰিলে পুনৰ লোহাৰ পাত্ৰ হৈ যোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। এইটোতো বহুত সহজ। ইয়াত পৱিত্ৰতা হৈছে মুখ্য। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে পৱিত্ৰ হ'বা আৰু সৃষ্টি চক্ৰক স্মৰণ কৰিলে স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা। তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰ এৰিব নালাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো থাকিব লাগে। পিতাই কয় - 63 জন্ম তোমালোক পতিত সৃষ্টিত থাকিলা। এতিয়া শিৱালয় অমৰলোকলৈ যাবৰ কাৰণে তোমালোক যদি এই এটা জন্ম পৱিত্ৰ হৈ থাকে তেন্তে কি হ'ল। বহুত উপাৰ্জন হৈ যাব। 5 বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে তেতিয়াহে জগতজিৎ হ'বা। নহ'লে পদ প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰিবা। পিতাই কয় - মৰিবতো সকলোৱে লাগিব। এইটো অন্তিম জন্ম আকৌ তোমালোক গৈ নতুন সৃষ্টিত ৰাজত্ব কৰিবা। হীৰা-মুকুতাৰ খনিসমূহ ভৰপূৰ হৈ যাব। তাত তোমালোকে হীৰা-মুকুতাৰ লগত খেলি থাকিবা। গতিকে এনেকুৱা পিতাৰ হৈ তেওঁৰ মততো চলিব লাগে নহয় জানো। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাহে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হ'বা। ৰাৱণৰ মতত তোমালোক ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ গ'লা। এতিয়া পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু কোনো পৰিশ্ৰম পিতাই নকৰায়। ভক্তি মাৰ্গততো তোমালোকে বহুত হাবাখুৰি খালা। এতিয়া কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু সৃষ্টি চক্ৰক স্মৰণ কৰা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা তেতিয়া তোমালোক 21 জন্মৰ কাৰণে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাব। অনেকবাৰ তোমালোকে ৰাজ্য লৈছা আৰু হেৰুৱাইছা। আধাকল্প হৈছে সুখ, আধাকল্প হৈছে দুখ। পিতাই কয় - মই কল্পই কল্পই সংগমত আহোঁ। তোমালোকক সুখধামৰ মালিক কৰি তোলাঁ। এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতি উদয় হৈছে, আমি কেনেকৈ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰোঁ। এই চক্ৰ বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তোমালোক ইয়াত বেহদৰ পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোকক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। গতিকে এতিয়া বিনাশ হোৱাৰ আগতেই পিতাক স্মৰণ কৰা, পৱিত্ৰ হোৱা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবৰ কাৰণে বুদ্ধিক সোণৰ পাত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। কৰ্ম কৰিও পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে, স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে পৱিত্ৰতাৰ প্ৰকাশ আহিব।

(2) মুৰুলী কেতিয়াও খতি কৰিব নালাগে। নাটকৰ (ড্ৰামাৰ) ৰহস্যক যথার্থ ৰীতিৰে বুজিব লাগে। ভাটিত একোৱেই যাতে বাহিৰৰ স্মৃতি নাহে।

বৰদান: নিজৰ প্ৰতি বাপদাদাক উৎসৰ্গিত কৰাওঁতা ত্যাগমূৰ্ত, নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হোৱা
"পিতাক পালোঁ সকলো পালোঁ" এইটো নিচাত সকলো ত্যাগ কৰোঁতা জ্ঞান স্বৰূপ, নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সন্তানে পিতাৰ দ্বাৰা যেতিয়া আনন্দ, শান্তি, শক্তি বা সুখৰ অনুভূতি কৰে তেতিয়া লোকলাজৰ প্ৰতিও ক্ৰক্ষেপ নকৰি, সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকে। তেওঁলোকৰ জগতৰ সকলো তুচ্ছ, অসাৰ অনুভৱ হয়। এনেকুৱা ত্যাগমূৰ্ত, নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদা নিজৰ সকলো সম্পত্তি সহিত উৎসৰ্গিত হৈ যায়। যেনেকৈ সন্তানসকলে সংকল্প কৰে বাবা আমি আপোনাৰ গতিকে বাবায়ো কয় যে যি পিতাৰ সেয়া তোমালোকৰ।

শ্লোগান: সহজযোগী তেৱেঁই যিয়ে নিজৰ প্ৰতিটো সংকল্প আৰু কৰ্মৰে পিতাৰ স্নেহৰ প্ৰকল্পন বিয়পায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!